

A nyugatindiai dán szigetek eladása.

A világháborúnak máris van egy, bár parányi, de mégis jelentős birtokváltozása: a Columbus felfedezte s a XVII. század óta dán kézen lévő Porto-Rico és a Kis-Antillák közt fekvő három kis dán Virgín-szigetnek (St.-Thomas, St.-Croix és St.-John) az Egyesült-Államok által történt megvásárlása. Különösen a Panama-csatorna építése óta sürgette ezt a vásárt az Unió közvéleménye, de a dán képviselőház folyton ellene volt. A világháborúban aztán be kellett látnia, hogy e gyarmatbirtokát az éhes nagyhatalom ellen megfelelő flotta nélkül megtartani nem tudja s kénytelen-kelletlen elfogadta tehát a most kapóra jött 100 millió koronás ajánlatot. Az Unió szívesen megadta ezt a szép összeget, mert egyrészt attól tartott, hogy az esetleg háborúba sodródó kis államtól más fogja elkaparintani az áhított koncot, másrészt pedig mért ezzel nyugatindiai gyarmatbirtokát pompásan kikerekítette s a Panama-csatorna birtoklására kitűnő támaszpontot nyert.

A három kis sziget mindössze 360 km² nagyságú (jó másfél akkora mint Budapest) 31.000, jobbára néger és keverékfajtájú, angolul beszélő, dologtalan lakossal. Az anyaországra nem sok hasznot jelentettek a szigetek. A különben is angol kézen lévő kereskedelmi forgalom évenként körülbelül 10 millió koronára rúg s ennek $\frac{4}{5}$ -e a bevételre (gyapotárú és szén) s $\frac{1}{5}$ -e (rum, cukor) a kivételre jut. A szigeteknek, különösen St.-Thomasnak régebben fontos közvetítő kereskedelme volt, de ez idővel aláhanyatlott s jelenleg az Unió és Középamerika közötti forgalom szénállomása szerepét töltötték be. Az Unió birtokában hajdani virágzásukat újra visszanyerhetik.

B.